

Образи приходять у півсні

Вони часто стають сюжетами картин Наталії Пастухової

Художників зазвичай сприймають як людей не від світу цього. Адже у них, окрім таланту, є щось індивідуально особисте, що помітно виділяє їх з-поміж інших. Дехто цю властивість навіть називає «хворобою геніїв». І це далеко не всі міфи про майстрів пензля, нерідко окутаних ореолом містицизму та богобраності. Якими насправді є художники і чи відповідає дійсності сформована про них думка. Про це розмова журналіста «7 днів» з відомою рівненською тележурналісткою, художницею Наталією ПАСТУХОВОЮ.

– Наталко, на вашу думку, художники (не беручи до уваги обдарування) справді не такі, як усі? Чим вони, як гадаєте, відрізняються від звичайних людей?

– Я вважаю, що звичайних людей в природі не існує! Ми всі унікальні. Більше того, кожний з нас в душі художник, творець. Просто різні люди творять різні речі. А звичайні люди – це міф, створений для того, щоб утримувати соціум у певних визначених рамках. Адже людина, яка відчує свободу творіння, вже не піддається маніпуляціям.

– Звідки митець черпає натхнення? Як взагалі народжується картина?

– Перефразовуючи рядки з відомої пісні, я вам не скажу за всіх митців достеменно, але, гадаю, не помилюся, стверджуючи, що митці вміють надихатися життям. І смертю. І всім, що нас оточує. Мені дуже часто приходять в голову образи у напівсонному стані. Втім, здебільшого ловлю натхнення, споглядаючи картини інших творців і спостерігаючи за їх роботою.

– Чи пишете на замовлення?

– Так, звісно, але нечасто. Справа у тому, що я не так багато малюю, як мені хотілось би. А писати на замовлення – то річ хоч і не надто натхненна, але дуже корисна для практики. Тому коли випадає така нагода і вона не суперечить моїм життєвим прин-

ципам та світогляду – пишу на замовлення.

– Є такий жарт: якщо п'янка заважає роботі, значить треба кинути... роботу. У вас сім'я, діти, робота. Як усе це поєднується з творчістю? Чи поділяють рідні ваше захоплення?

– Я почала малювати лише 10 років тому. І скажу відверто, за цей час змінила багато місць праці. Але не через малювання. Навіть більше, мені завжди тала-

нило із роботодавцями, які із розумінням ставилися до мого захоплення і всіляко мене підтримували. І сім'я мене терпить. Жартую. Діти кажуть, що пишаються мною. Теж пробують себе у творчості. Я їх вважаю суперталановитими!

– Малювати – не дешево задоволення, зважаючи на ціну фарб, пензлів та інших матеріалів. Де берети гроші на все це?

– Малювати насправду не надто дешево задоволення. Але це такий кайф! І він вартує вкладених грошей. Втім, я розумію, що для тих людей, які займаються творчістю, скажімо, професійно, тобто заробляють на ній, усі витрати мають бути окупними. Хоча насправді натхнення дуже важко оцінити! В нас у Рівному дуже багато хороших художників. Є генії. Є таланти. Є трударі. Я поважаю роботу кожного; бо розумію цінність цієї праці. На свою творчість я заробляю сама. Адже працюю на хорошій роботі (прес-секретарем у ТОВ АРМ-ЕКО).

– Кажуть, щоб художник писав шедеври, він повинен бути вічно голодним. У вас траплялося, що не було за що хліба купити?

– На щастя, ні. Цей вислів, мені здається, зараз має дещо інше забарвлення. Художник, для того щоб творити, повинен відчувати творчий голод. А ось із цим у багатьох проблеми. Ось такий голод я відчуваю, але не завжди

вдається його використати доцільно – інколи бракує досвіду, інколи полотна або фарб. Але я стараюся. Тому, сподіваюся, справжні шедеври – попереду.

– Дехто вважає, що в художників своє богемне життя? Ви берете участь у якихось мистецьких тусовках?

– А що таке богемне життя? Для мене – це життя в радість, а не зібрання якоїсь міфічної еліти. Бо художники – то не еліта, то – творці. Справжній художник не потребує слави. Він прагне набагато більшого. Він прагне самореалізації. А все решта – то супутнє. Мало художників стають багатіями за життя. Але це не робить їх гіршими. Я люблю всіх художників. Передусім за те, що вони не лінуються творити, незважаючи на фінансові чи матеріальні труднощі. А їх, повірте, у всіх дуже багато. А тусовки? Так, люблю відвідувати виставки. Там я вчуся любити і творити.

– Вважається, що творчі люди надзвичайно егоїстичні, а отже, заздрісні. Як складаються стосунки між художниками?

– Так вважають егоїстичні, заздрісні люди. Серед художників, мабуть, також бувають такі. Я просто ще не зустрічала. Бо у справжнього творця немає причин заздрити. Тільки радіти. Якщо художник заздрить іншому, це, напевне, лише через влас-

ну невпевненість, але не через бездарність.

– Побутує думка, що, пишучи картину, художник вкладає в неї частинку своєї душі, тому йому буває дуже важко розлучатися зі своїми роботами. У вас є картини, які не продасте за будь-які гроші?

– Скажу навіть більше: художник, коли пише, в першу чергу пише себе. У всьому – натюрморті, пейзажі, чужому портреті чи в абстракції. Якщо він не буде цього робити, картина вийде нецікавою – бездушною. А з картинами, як з дітьми, треба вміти розлучатися, відпускати їх у світ. Я ось, наприклад, вже три роки не продаю жодної своєї роботи. Але не через жадібність, просто готуюся до виставки. 18 листопада в галереї «ЄвроАрт» відбудеться відкриття моєї першої персональної виставки «Живу. Творю. Радію». А це для мене дуже важливо.

– Чого у житті митця більше: радощів чи прикроців?

– Хм. Життя митця завжди наповнене. А ось чим, він сам вирішує. Когось надихають страждання, когось лише позитив. Ми всі самі обираємо.

Тому безмежно вдячна своїм учителям Анатолію Мартиненку та Анатолію Іваненку за можливість Жити, Творити. Любити.

Спілкувався Василь GERUS